

РЕШЕНИЕ

№ 37750

гр. София, 29.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 83 състав, в
публично заседание на 14.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Милева

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **5734** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община (НРУУРОЖТСО). Образувано е по жалба от Г. Б. Н. от [населено място], чрез адв. Е. Х. – САК срещу Решение на Комисията по чл.10 от НРУУРОЖТСО, обективизирано в Протокол №6/23.02.2026 г.

С жалбата се твърди, че постановеното решение на Комисията по чл. 10 от НРУУРОЖТСО е незаконосъобразно, необосновано и неправилно на основание чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 АПК. Посочено е, че Решението на комисията не съдържа мотиви, които да обосноват становището за определяне на V група („заемащи недостатъчна жилищна площ по чл. 17“) на Г. Н. от картотеката. Сочи, че изискването за мотивиране на акта означава той да съдържа съвсем конкретни съображения за неговото издаване, които освен това да бъдат и напълно относими към приложимата материално-правна норма, но в акта липсват всякакви фактически основания, които да аргументират взетото решение. Посочва се, че към настоящия момент домакинството на Г. Н. реално е без жилище и се намира в непосредствен риск от оставане без подслон. Адресът [населено място], [улица] не е заявен от нея като място на живеене, а е служебно определен и вписан от кмета, чрез промяна на адресната ѝ регистрация. Този адрес не представлява реално жилище, нито място, където домакинството ѝ пребивава. Поради това се твърди, че при тези обстоятелства, определянето им в пета група е необосновано и ги поставя в неравнопоставено положение спрямо други домакинства с идентични жилищни нужди. Това действие създава фактическа дискриминация, тъй като домакинството ѝ е приравнено към категория, предполагаща наличие на жилище, въпреки че реално те са без подслон, докато други лица с подобни нужди

могат да бъдат правилно класифицирани. Прави извод предвид факта, че не попадат в нито една от регламентираните групи, а реално са без жилище, по своето положение са най-близо до хипотезите на първа група, което налага спешно и индивидуално разглеждане на случая. Позовава се на разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 и т. 5 АПК когато административният акт се издава в писмена форма, в същия следва да бъдат изложени фактическите основания за неговото издаване, подведени под релевантната по време, място и лица правна норма /чл. 142 във връзка с чл. 7 АПК/, като ясно и недвусмислено бъде обективизирана волята на административния орган в разпоредителната част, с която се определят правата или задълженията, начинът и срокът за изпълнението на акта. Счита, че тези елементи от съдържанието на административния акт са изчерпателно изброени, задължителни са, поради което и разширително тълкуване на нормите на чл. 59, ал. 2, т. 4 и т. 5 АПК е недопустимо. Моли обжалваното решение на Комисията по чл. 10 от НРУУРОЖТСО да бъде отменено в частта, с която е определена пета група като незаконосъобразно, постановено в противоречие с материалния закон и в несъответствие с целта на закона, като бъде назначена нова комисия за индивидуално, обективно и законосъобразно разглеждане на случая с оглед спешната жилищна нужда и недопускане на дискриминационно третиране, която да определи група, отговаряща на действителното фактическо положение. Претендира разноски.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателката се явява лично и се представлява от адв. Х., който поддържа жалбата. Заявява, че спорът не е за това, дали жалбоподателката има жилищна нужда, тъй като самата администрация признава наличието на такава на нуждаещите се от жилище лица. Сочи, че спорът е каква е действителната степен на тази жилищна нужда и дали изобщо са налице фактическите предпоставки за определяне на 5-а група, а в обжалвания акт такива факти липсват. Твърди, че е посочено единствено правното основание – чл. 8, ал. 1, т. 5 от наредбата, но не е посочено кое е жилището, което жалбоподателката и семейството ѝ реално обитават, каква е неговата площ, колко лица са и др., което води до липса на фактическо основание, върху което да бъде извършен съдебен контрол. Има съществено несъответствие между формалната адресна регистрация и действителната такава. Моли обжалвания акт да бъде отменен. Претендира разноски, като моли предвид предоставена безплатна правна помощ, да бъде определено справедливо възнаграждение, за което представя доказателства. Представя писмени бележки.

Ответникът - Комисия по чл. 10 НРУУРОЖТСО при СО, район М. се представлява от юрк. Ц., която оспорва жалбата. Излага аргументи, че в декларацията по чл. 6 от цитираната наредба жалбоподателката е заявила лично, че живее при човек, без да плаща наем. Посочва, че именно това е причината да бъде в 5-а група. Комисията е определила 5-а група, тъй като жалбоподателката има къде да живее по данните, които лично е декларирали. Тя не е съгласна, желае да бъде определена като 1-ва група, което не кореспондира с обективната истина, съгласно собствените ѝ твърдения в подадената от нея декларация. Моли за отхвърляне на жалбата.

СГП не прави искане за конституиране като страна и не изпраща представител.

Административен съд София-град, след като обсъди релевантите с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства по чл. 235, ал. 2 ГПК във вр. чл. 144 АПК, приема за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е било образувано по повод подадено заявление вх. № РМЛ24-ГР94-1272 от 10.09.2024 г. от Н., с което е поискала тя и трите ѝ деца, две от които пълнолетни към подаване на заявлението, да бъдат включени в картотеката на нуждаещите се от жилище граждани на район „М.“. След внасяне на допълнителни документи искането е разгледано от Комисия по чл.10 от НРУУРОЖТСО. С решение по протокол № 13/21.07.2025 г. на Комисията е

отказано включване в картотеката на нуждаещите се, поради това, че заявителката не отговаря на чл.13, ал.1, т. 5 и чл.5, ал.2 от НРУУРОЖТСО. Последвало е съдебно обжалване, което е приключило с влязло в сила на 19.12.2025 г. Решение № 39825/28.11.2025 г. по адм.д. № 8952/2025 г. по описа на АССГ, с което е отменено решение по протокол № 13/21.07.2205 г. на Комисията за отказ за включване в картотеката по чл.9 от НРУУРОЖТСО.

Последвало е вземане на Решение на Комисията по чл.10 от НРУУРОЖТСО, обективизирано в Протокол №6/23.02.2026 г., с което семейството/домакинството на жалбоподателката е включено в картотеката на нуждаещите се от жилище в район „М.“ на основание чл.5 от НРУУРОЖТСО и е определена V група на основание чл.8, ал.1, т. 5 и ал.2, т.1 – 7 точки. Решението по протокола е получено на 24.02.2026 г. Подадена е жалба на 09.03.2026 г. до Кмета на района. С писмо от 27.03.2026 г. /л.29/ на кмета на района жалбоподателката е уведомена, че решението на комисията се потвърждава изцяло.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима - подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд административен акт, от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в законоустановения 14 - дневен срок. На основание чл. 98, ал. 2, изр. второ от АПК в тази хипотеза на обжалване подлежи първоначалния административен акт, а именно решението на Комисията по чл. 10 от Наредбата. Жалбата е подадена на 02.04.2026 г. в 14 - дневния преклузивен срок, съгласно чл.149, ал.3 от АПК във връзка с ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 6 ОТ 30.06.2015 Г. ПО ТЪЛК. Д. № 4/2013 Г., ОСС НА ВАС, I И II КОЛЕГИЯ.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Съдът след като извърши дължимата на основание чл. 168, ал. 1 АПК проверка за законосъобразност на атакувания акт, освен на основанията, посочени от жалбоподателката и на всички такива по чл. 146 АПК, преценява следното:

Съгласно чл. 10 от НРУУРОЖТСО, кметът на района назначава комисия за картотекиране на заявителите, в която се включват служители от районната администрация (технически специалисти, юристи и др.). Комисията разглежда в двумесечен срок заявленията за картотекиране и взема решение за включване или отказ за включване в картотеката и определя степента на жилищната нужда по групи съгласно чл. 8. За целта се съставя протокол по образец, в който се посочват мотивите и правното основание за включване или отказ за включване в картотеката. Протоколът с решението на комисията се връчва на заявителите.

По делото не се представени доказателства за компетентността на колективния орган, постановил оспореното протоколно решение, въпреки изричните указания на съда, че следва да ангажира доказателства относно компетентността на органа, издал акта в разпореждане № 24439/17.06.2026 г. До приключване на съдебното дирене и до момента на постановяване на съдебния акт, Заповед на кмета на района, с която лицата, постановили оспореното протоколно решение, са определени за членове на комисията по чл. 10, по делото не е представена, въпреки указанията на съда. Този доказателствен пропуск на ответника в конкретния случай е безпредметно да бъде поправян, тъй като решението на комисията страда от съществен порок на формата - липса на мотиви, което е достатъчно основание за неговата отмяна и връщане на преписката за ново произнасяне по заявлението на жалбоподателката.

Основанията за този извод са следните: В решението на комисията по чл. 10 от НРУУРОЖТСО не се съдържат фактически съображения /мотиви/ за включването на заявителката в пета група. Такива не се съдържат и в решението на по-горестоящия орган. Очевидно за горестоящия орган също са останали неясни мотивите на комисията за включване на заявителката в картотеката,

респ. за разпределянето ѝ в пета група, тъй като бланкетно е посочено единствено, че не са налице основания за промяна на първоначално определения брой точки и група. Липса на мотиви е налице не само когато в административния акт не са изложени никакви съображения, но и когато изложените такива са от толкова общ характер, недаващи възможност да бъдат установени действителните съображения на органа, мотивирали го да издаде акт с подобно съдържание, какъвто е настоящият случай. Липсата на конкретни мотиви за издаване на акта осуетява възможността за осъществяване на ефективен контрол от страна на съда за съответствието на акта и с останалите изисквания за законосъобразност на административния акт по чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 АПК. Посоченото нарушение във формата на административния акт е достатъчно основание за неговата отмяна. Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 и т. 5 АПК когато административният акт се издава в писмена форма, в същия следва да бъдат изложени фактическите основания за неговото издаване, подведени под релевантната по време, място и лица правна норма /чл. 142 във връзка с чл. 7 АПК/, като ясно и недвусмислено бъде обективирана волята на административния орган в разпоредителната част, с която се определят правата или задълженията, начинът и срокът за изпълнението на акта. Тези елементи от съдържанието на административния акт са изчерпателно изброени, задължителни са, поради което и разширително тълкуване на нормите на чл. 59, ал. 2, т. 4 и т. 5 АПК е недопустимо. Изискването за мотивиране на акта означава той да съдържа съвсем конкретни съображения за неговото издаване, които освен това да бъдат и напълно относими към приложимата материално-правна норма. В този смисъл липсата на мотиви или недостатъчното им посочване пречат за съдебния контрол, който се изразява в преценка за материалната законосъобразност на акта и постановен ли е същият в съответствие с целите на закона /чл. 146, т. 4-5 АПК/.

По изложените съображения решението на комисията по чл. 10 от НРУУРОЖТСО следва да бъде отменено, в оспорената му част, като преписката бъде върната на административния орган за ново мотивирано произнасяне, при което да се изложат конкретни съображения в коя група следва да бъде разпределено заявлението, дали това е пета група и защо. При необходимост и в изпълнение на задълженията си по чл. 9, ал. 2, чл. 35 и чл. 36, ал. 1 от АПК органът може да събере служебно допълнителни доказателства за изясняване на фактите и обстоятелства от значение за случая.

При този изход на спора основателно е искането на процесуалния представител на жалбоподателката за присъждане на разноски, представляващи адвокатско възнаграждение. На адв. Х. следва да се присъди адвокатско възнаграждение в размер на 200 евро, на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата във връзка с чл. 8, ал. 3 от Наредбата за възнаграждения за адвокатска работа, вр. с § 2а от ДР на същата наредба, вземайки предвид фактическата и правна сложност на делото, както и Решение на СЕС от 25 януари 2024 г. по дело С - 438/22 относно справедливия баланс между правото на ефективна защита и разумния размер на разноските

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, чл. 173, ал. 2 и чл. 174 и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд София-град, II-ро отделение, 83-и състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение по протокол № 6 от 23.02.2026 г. на Комисия по чл. 10 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община /НРУУРОЖТСО/ в Столична община, район "М." в частта, в която е определена V група. ВРЪЩА преписка по заявление № РМЛ24-ГР94-1272 от 10.09.2024 г. на ответника за ново

разглеждане и произнасяне, съгласно задължителните указания на съда в мотивната част на решението.

ОПРЕДЕЛЯ двумесечен срок за произнасяне, който започва да тече от датата на влизане в сила на решението.

ОСЪЖДА Столична община, район „М.“ да заплати на адвокат Е. Х. Х. от САК, 200 евро /двеста евро/ на основание чл. 143, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от получаване на съобщенията за постановяването му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд на Република България.

РЕШЕНИЕТО да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 138 АПК.